

14denní pobyt v cizině, má umožniti justičním zaměstnancům studium organisace soudů (státních zastupitelstev) a jich zařízení v cizině. Z podpor určeny jsou 3 pro Německo, 3 pro Francii (Belgii). — Zaměstnanec, kterému podpora bude udělena, jest povinen pobýti v cizině, pro kterou byla podpora udělena, nejméně 14 dní v době, kdy soudy (státní zastupitelstva) jsou v plné činnosti, prostudovati organisaci a zařízení soudů (státních zastupitelstev) a podati o výsledku svého studia písemnou zprávu ministerstvu spravedlnosti nejdéle do konce října t. r. Podpora bude poukázána před nastoupením cesty; v případě, že by s cesty sešlo aneb byla jen zčásti vykonána, nutno podporu neb její poměrnou část vrátiti. Žádost jest podati služebně cestou nejpozději do 15. dubna t. r. presidiu ministerstva spravedlnosti.

O dokončení důležitých prací unifikačních v r. 1930 referuje v posledních číslech »Právního obzoru« min. rada Dr. Fritz. Podle přehledu, který podává, došlo by během roku k parlamentnímu projednání těchto, již připravených zákonodárných osnov: osnovy civilního soudního řádu, nového jednotného československého zákona občanského, jednotného trestního řádu. Uzákoněním této osnovy bude umožněna reforma trestního práva finančního, připravovaná odbornou komisí při ministerstvu unifikačí. Pro rok 1930 jsou dále přichystány osnovy zákonů o zdanění lihu, o kompetenci ministerstev, o řízení nesporném a zákonů, přinášejících jednotný řád pro veřejné notáře a jednotný řád stavební. Konečně má ministerstvo unifikačí připravenu řadu speciálních osnov, závislých na definitivní úpravě všeobecných ustanovení práva občanského a procesního. Jsou to osnovy zákona šekového, o ručení silostrojů, o umoření listin, o zbavení svéprávnosti. Dále sluší uvésti osnovu zákona o trestním soudnictví nad mládeží, vypracovanou ministerstvem spravedlnosti, která bude předložena zákonodárným sborům k projednání současně s osnovou jednotného trestního řádu. Teprve po těchto zákonech přijde na řadu v dalších letech unifikace a reforma práva obchodního, hmotného práva trestního, řádu konkursního, vyrovnávacího, odpůrcího a exekučního, práva vodního, tiskového, živnostenského atd. Jak patrně, je unifikační program na rok 1930 neobvykle bohatý. Jestliže bude splněn alespoň zčásti, byl by letošní rok v dějinách sjednocení československého právního řádu mezníkem velmi významným.

»**O hlavních rozdílech ustanovení občanského a obchodního zákona o tržové smlouvě**« přednášel dne 20. února t. r. v »Právníké jednotě« v Praze doc. Dr. František Vážný. V úvodu poukázal stručně na historii tržové smlouvy, spec.

trhovou smlouvu římskoprávní, načež vysvětlil dualism mezi občanskoprávní a obchodněprávní trhovou smlouvou a jeho odůvodnění. Uvedený dualism platí netoliko u nás, ale i ve většině cizích států; i tam, kde není řečeného dualismu (na př. ve Švýcarech), existují určité speciální normy o trhové smlouvě, dané toliko pro případ trhové smlouvy, sjednávané v kupeckém životě. V dalším nastínil přednášející především otázku, kdy lze mluvit o trhové smlouvě občanskoprávní a trhové smlouvě obchodněprávní (při čemž poukázal též na cizí zákony) a pak vložil základní rysy trhové smlouvy, společné oběma druhům této smlouvy. Při vylíčení jednotlivostí, pokud se týká vzájemných povinností — a jim korespondujících práv — prodávatele a kupujícího, byly uvedeny rozdílné normy občanského a obchodního zákona, vztahující se na trhovou smlouvu. Při tom byl zachován ten postup, že se vycházelo z ustanovení občanského zákona, jakožto ustanovení základních (ustanovení obchodního zákona o trhové smlouvě mají jen ráz fragmentálních norem), načež vylíčeno, jak dotyčné je — ať již obdobně nebo rozdílně, po případě vůbec není — normováno v obchodním zákoně. Podle přednášejícího lze — schematicky — rozeznávat:

1. normy občanského zákona, jež jsou sice dány jen pro občanskoprávní trhovou smlouvu a jimž odpovídající normy obchodní zákon nemá, ale které sluší, a to nehledíc k ust. čl. 1 obch. zák., aplikovati i na trhovou smlouvu obchodněprávní;

2. normy občanského zákona, které platí jen o trhové smlouvě občanskoprávní a jež nelze na obchodněprávní trhovou smlouvu vůbec aplikovati;

3. normy občanského zákona o trhové smlouvě, na něž jakožto pro prodávatele příznivější se obchodní zákon v korespondujících ustanoveních o trhové smlouvě výslovně odvolává;

4. normy obchodního zákona, jež jsou sice dány jen pro obchodněprávní trhovou smlouvu, ale jichž lze per analogiam aplikovati — v nedostatku příslušných norem občanského zákona — i na občanskoprávní trhovou smlouvu;

5. normy obchodního zákona, vztahující se toliko na trhovou smlouvu obchodněprávní (a to v první řadě speciální normy obchod. zákona o trhové smlouvě a dále i všeobecné normy, jež platí i stran jiných smluv, jsoucích obchody, pokud ovšem nemají povahy výjimečných ustanovení, jež analogicky rozšiřovati nelze), jimž korespondující ustanovení má občanský zákon, a jež — vůči těmto ustanovením — zásadních rozdílů nevykazují;

6. normy obchodního zákona, jež se vztahují pouze na trho-

vou smlouvu obchodní a jež se v zásadních směrech od obdobných norem občanského zákona odchylují.

Ke konci uvedl přednášející, že připravovaná osnova obč. zák., tak jak je formulována v návrhu subkomitétu pro revisi občanského zákona, spec. pokud běží o trhovou smlouvu, pokračuje v dalším komercialisování obč. zák. (zahájeném již III. dílčí novelou), takže v mnohých směrech, na př. v otázce nákladů, spojených s trhovou smlouvou, v otázce správy a j. přejímá, byť i někdy modifikovaně, zásady obch. zák. Přesto neznamená to, podle přednášejícího, že by pro futuro stal se dualism mezi občanskoprávní a obchodněprávní trhovou smlouvou, který je věcně odůvodněn a má svou tradici, zbytečným. Neboť stejně jako ustanovení obč. zák. budou i ustanovení obch. zák. vůbec a o trhově smlouvě zvláště podrobena revisi; nový obch. zákon bude se musiti — ještě větší měrou než dosavadní — přizpůsobiti požadavkům a potřebám obchodního života. Ustanovení dosavadního obch. zák., jež jednak jsou sporná, jednak zastaralá, budou jistě při reformě obch. zák. nahrazena novými, vyhovujícími předpisy.

Ručení za poj. příspěvky podle § 171 zákona č. 221/1924. Podle § 171 l. c. ručí nabyvatel závodu za pojistné, jež měl platiti předchůdce, za dobu nejvýše 18 měsíců ode dne nabytí zpět počítáno, a to penízem, jenž mu k tomuto dni byl nemoc. pojišťovnou jako nedoplatek vykázán. Ručení podle práva občanského není tímto ustanovením dotčeno. Plným právem zamítl proto n. s. s. nálezem č. 21480/29 z 29. XI. 1929, že i vydražitel ručí za zaplacení pojistného, nepřihlédnuv k jeho námitce, že kupec při dražbě kupuje vždy bez dluhů a za nástupce v obchodu podle § 171 l. c. lze pokládati jen toho, kdo nabyl obchodu smlouvou nebo dědictvím. Jen nástupce v právním, nikoli ve fysickém smyslu, může býti odpovědným jako ručitel za pojištění. N. s. s. odůvodnil svůj názor tím, že dlužno lišiti pojem *nabytí* jak to zamýšlel původní návrh cit. zákona, od pojmu *nabytí*, jak tomu svědčí doslov zákona. Též *Hartmann* ve svém komentáři (str. 660 k § 156) poznamenává, že nebezpečnost, užitky a břemena mají již příklepem přejíti na vydražitele a že skutečné odevzdání nemovitosti a příslušenství, jakož i knihovní převod vlastnictví může se státi jistě teprve po úplném zaplacení kupní ceny a splnění jiných dražebních podmínek. L.